

Text pro primu - kvartu

Trhla sebou. O sosnu se opírala nevysoká dryáda, jejíž oči a vlasy měly barvu stříbra. Na pozadí lesního porostu jí paprsky zapadajícího slunce vytvořily okolo hlavy svatozář. Milwa poklekla na jedno koleno a schýlila hlavu: „Buď pozdravena, paní Eithné.“

Vládkyně (...) zastrčila za lýkový opasek nožik ve tvaru srpu.

„Vstaň,“ vyzvala dívku. „Projdeme se. Chci si s tebou promluvit.“

Kráčely bok po boku stínem lesa, drobná, stříbrovlasá dryáda a vysoká, plavá dívka. Trvalo dlouho než se daly do řeči:

„Dávno jsi nezavítala do Duén Canell, Mario.“

„Měla jsem málo času, paní Eithné. Od Stuzky je do Duén Canell daleko a já... Vždyť víš.“

„Vím. Jsi unavená?“

„Elfové potřebují pomoc. Pomáhám jim přece na tvůj rozkaz...“

„Na mou prosbu.“

„Ovšem. Na prosbu.“

„Mám ještě jednu.“

„Myslela jsem si to. (...)?“

„Pomoz mu.“

Milwa se zarazila a otočila, prudkým pohybem ulomila překážející větvíčku, otočila ji v prstech a hodila na zem.

„Už půl roku,“ řekla tiše, upírajíc zrak do stříbrných očí dryády, „nasazuji život, elfy z rozbitých komand převádím do (...). Když si odpočinou a uzdraví se z ran, vodím je nazpět... Je to málo? Neudělala jsem ještě dost? Každého novu odcházím do černé noci... Vždyť už se bojím slunce jako netopýr anebo pušník...“

„Nikdo nezná lesní stezky jako ty.“

Nápověda: jedná se o relativně nový fantasy svět polského autora - prosím o přesný název knihy. :)

Text kvinta - septima

Podle několika příkladů, jež jsme nahoře citovali, může si čtenář sám představit, jak asi dopadne takový dotazník s nadpisem: Jaká je vaše oblíbená četba?

Žáckové hodní čtou nejraději *Staré pověsti české*, *latinskou gramatiku*, *Zapadlé vlastence* a vůbec díla klasická nebo osnovou předepsaná.

Oblíbená četba dítek nezbedných vypadá naproti tomu takto: *Sněhurka a trpasličkové*, *Zrzavý Irčan*, *Černá rakev plukovníkova*, *Portugalský překlad ruských bylin*, *Pohádka o princezně Pampelišce*, *Švejk*, *Sbírka čínských přísloví*, *Vědy a Upanišády*, *Milenky starého kriminálního*, *Žlutý ďábel*, *Zločin profesorův* a jiná průbojná díla, jichž názvy jsou z větší části vymyšleny.

(...)

Prófa stojí u katedry a jakoby nic hledá cosi v knize. Při tom vrhne občas zpod brv kradmý pohled na třídu a pojednou zjistí, že žák Antonín Kotalík má oči upřený pod lavici. Úplně nesprávný postup by byl zařvat na provinilce: “Co to tam máte pod lavicí, Kotalíku?” Chladnokrevný kovboj Kotalík podá mu zcela určitě matematický sešit.

Namísto toho odhadne kantor v duchu vzdálenost, chvíli ještě listuje v knize, náhle učiní levhartí skok a juž třímá v ruce ušmudlaný rodokaps. Zde platí jedině tvrdý zákon Divokého Západu, že rychlejší muž vítězí. Prófa, jenž vyniká bystrostí a pohotovostí indiánského stopaře, nashromáždí takto v krátké době slušný počet brožurek i masívních svazků. Spolupracuje-li tímto způsobem jakási kantorská mafie na více ústavech, je záhy získán cenný materiál a výsledky jsou zajisté daleko poučňější než celá řada anonymních anket.

Nápověda: autor je řazen do meziválečné literatury, ale paradoxně napsal většinu knih až po válce „do šuplíku“, protože nemohl publikovat, Specializoval se na školské prostředí.